

S

sygn. akt: I C 176/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ I WYROK ZAOCZNY w stosunku do pozwanej A. Z.

28 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Remigiusz Drzewiecki
Protokolant:	Sekretarz sądowy Justyna Fornalik

po rozpoznaniu 2 lutego 2023 r. na rozprawie w N.

sprawy z powództwa E. T. (1)

przeciwko A. Z. i T. F.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

oddala powództwo w stosunku do pozwanej A. Z.,

oddala powództwo w stosunku do pozwanej T. F.,

zasądza od powódki E. T. (1) na rzecz pozwanej T. F. 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 złotych (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty,

nieuiszczone koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Nysie.

UZASADNIENIE

17 lutego 2021 r. powódka E. T. (1) wniosła przeciwko A. Z. i T. F. pozew o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II C 820/15, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 19 września 2020 r. w zakresie punktu 2 i 3 oraz pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2019 r. wydanego w sprawie V ACa 834/17, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 19 września 2020 r. w zakresie punktu 2. Dodatkowo powódka domagała się zasądzenia od pozwanych zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych, a także udzielenia zabezpieczenia roszczenia poprzez zawieszenie postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie Karola Chrostka pod sygn. akt Km 1747/20 i Km 1748/20 do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że pismem z 6 listopada 2020 r. powódka została poinformowana o wszczęciu postępowań egzekucyjnych o sygn. akt Km 1747/20 i Km 1748/20, prowadzonych przez Komornika Sądowego przy

Sądzie Rejonowym w Nysie Karola Chrostka na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II C 820/15, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 19 września 2020 r. oraz tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2019 r. wydanego w sprawie V ACa 834/17, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności 19 września 2020 r. Powódka wskazała, że pozwane przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego nie wzywały powódki do zapłaty zasądzonych na ich rzecz kosztów, co wynika w ocenie powódki z przyjętej przez pozwane taktyki mającej na celu uniknięcia wzajemnego rozliczenia. Powódka wskazała że wobec tego, że pozwane mają nierozliczone z nią zobowiązania, powódka 9 lutego 2021 r. złożyła wobec T. F. i A. Z. oświadczenia o potrąceniu, które wysłała listami poleconymi i które zostały odebrane przez pozwane 15 lutego 2021 r. Powódka podniosła, że wraz z R. F., M. F. i A. Z. posiadała roszczenia wynikające z bezprawnej nacjonalizacji majątku W. Z.. R. F., M. F. i A. Z. dokonali zrzeczenia się swoich części roszczeń na rzecz powódki. W tej sytuacji powódka zawarła 22 lipca 2009 r. umowę z Kancelarią Adwokacką (...) o wykonanie obsługi prawnej nieruchomości położonej w Z., zgodnie z którą jest zobowiązana do zapłaty honorarium obliczonego w stosunku do wartości całości dochodzonych roszczeń. Powódka podniosła, że dodatkowo pokryła wszystkie koszty bieżące związane z prowadzonymi postępowaniami administracyjnymi i sądowymi. Powódka wskazała, że przedmiotowa nieruchomość została jej zwrócona 15 maja 2013 r., a zgodnie z zawartą umową zapłata honorarium miała nastąpić do trzech miesięcy od daty wydania przedmiotowej nieruchomości. Powódka wskazała, że R. F. zmarł, a spadek po nim nabyła T. D. i M. F., która także zmarła i spadek po niej nabyła T. F.. Powódka podkreśliła, że po odzyskaniu przez powódkę nieruchomości, pozwane zaczęły podważać skuteczność darowizny roszczeń, ale ze względu na dobro prowadzonych postępowań odszkodowawczych pozwane udzieliły powódce pełnomocnictwa w celu samodzielnego występowania przez powódkę w ww. sprawach. Powódka stwierdziła, że pozwane nie negocjowały swojego uczestnictwa w kosztach. Wskazała, że spór dotyczący darowizny został rozstrzygnięty przez Sąd Okręgowy w Warszawie, jak i przez Sąd Apelacyjny w Warszawie na niekorzyść powódki. Powódka podniosła, że pozwane dzięki jej staraniom i nakładom otrzymały udziały w nieruchomości i w odszkodowaniach nie ponosząc jednocześnie żadnych związanych z tym wydatków, a obecnie usiłują uzyskać zasądzone na ich rzecz koszty i uniknąć rozliczenia zobowiązań. Powódka wskazała, że w jej ocenie dochodzone przez pozwane zobowiązanie wygasło wskutek potrącenia i nie może być egzekwowane.

W odpowiedzi na pozew z 2 kwietnia 2021 r. (k. 122-126) pozwana T. F. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana zaprzeczyła okoliczności, jakoby miała być zobowiązana wobec powódki z tytułu umowy o oświadczenie pomocy prawnej z 22 lipca 2009 r., jak również z tytułu kosztów opisanych przez powódkę w oświadczeniu o potrąceniu. Zaprzeczyła również okoliczności, jakoby z przedstawionej w pozwie korespondencji, bądź jakichkolwiek rozmów pomiędzy stronami wynikało, że jest ona zobowiązana do zapłaty części kosztów pomocy prawnej oraz innych kosztów związanych z tą pomocą ponoszonych przez powódkę. Pozwana zarzuciła, iż powódka zawierając umowę z 22 lipca 2009 r. działała w imieniu własnym i na własny rachunek, nie zaś w imieniu wszystkich współwłaścicieli, czego wyrazem jest komparycja umowy, znajdujące się na niej podpisy oraz brak pełnomocnictw współwłaścicieli nieruchomości. Dodatkowo powódka nie przedstawiła dowodu na fakt istnienia zobowiązania w wysokości 150 000 zł wobec adwokata M. I. w postaci faktury lub faktur potwierdzających wysokość zobowiązania oraz termin w jakim powinno ono zostać uiszczone. Tym samym nie sposób przyjąć, że przedmiotowa wierzytelność jest wymagalna, a zatem nadaje się do potrącenia. Pozwana podniosła, że w oświadczeniu o potrąceniu powódka nadto wskazuje kwotę 17 474 zł opisaną jako: „faktury, przelewy, opłaty skarbowe” Załączone do pozwu faktury sumują się na kwotę 19 527,75 zł, przy czym część z nich pochodzi sprzed daty zawarcia umowy, tj. z lat 2007 i 2008, co czyni niemożliwym objęcie ich obowiązkiem zapłaty wynikającym z przedmiotowej umowy. Powódka nie przedstawiła również żadnego dokumentu potwierdzającego zobowiązanie pozwanej do ponoszenia kosztów pomocy prawnej świadczonej przez adwokata M. I. w jakiegokolwiek wysokości. Dalej zarzucono, że przedstawiona przez powódkę korespondencja zawiera jedynie niezobowiązującą wymianę zdań pomiędzy stronami, natomiast pozwana nie zgodziła się na partycypowanie w kosztach w jakiegokolwiek wysokości, a już z pewnością nie w wysokości odpowiadającej jej udziałowi w nieruchomości, co zdaje się sugerować wyliczenie zawarte w oświadczeniu o potrąceniu. Ponadto, gdyby przyjąć tezę, że z załączonej do pozwu korespondencji wynika, że pozwana bez ustalenia warunków skutecznie zobowiązała się do zwrotu kosztów, czemu zaprzeczyła, należałoby uznać takie zobowiązanie za nieważne, bowiem jedynie od dyskrejonalnego uznania

powódki zależałyby, co do których spraw związanych z nieruchomością, przez jak długo i w jakiej wysokości pozwana zobowiązana jest zwracać powódce koszty. Brak jakichkolwiek ustaleń pomiędzy stronami, co do wysokości w jakiej pozwana rzekomo miała partycypować w kosztach pomocy prawnej, terminu zapłaty i pozostałych warunków takiego hipotetycznego zobowiązania świadczy o tym, że nigdy ono nie powstało. Dodatkowo podniesiono, że z przedstawionej korespondencji jasno wynika, że strony dalekie są od zgodności w pozostałych kwestiach tam zawartych, tym samym nie może budzić wątpliwości, iż nie znajduje się tam porozumienie o dzieleniu kosztów pomocy prawnej. Strony nadal pozostają również w sporze, co do statusu właścicielskiego nieruchomości, której dotyczyła pomoc prawna. Pomimo prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17 (I instancja Sąd Okręgowy w Warszawie sprawa o sygn. akt II C 820/15), na mocy którego Sąd Apelacyjny oddalił powództwo powódki zmierzające do pozbawienia pozwanej własności nieruchomości, powódka nadal kwestionuje prawo pozwanej do przedmiotowej nieruchomości, czego wyrazem jest wniesienie skargi kasacyjnej od powołanego wyżej orzeczenia. Pozwana również wskazała, iż brak wezwania do zapłaty nie stoi na przeszkodzie do skutecznej egzekucji kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych prawomocnym wyrokiem. Pozwana podniosła, że z pozwu nie wynika jednoznacznie skąd powódka wywodzi twierdzenia o zobowiązaniu pozwanej - z umowy o świadczenie pomocy prawnej, czy z załączonej korespondencji. Nadto pozwana wskazała, że najstarsza z załączonych do pozwu faktur pochodzi z 2013 r., co świadczy o tym, że bezpośrednio po hipotetycznym zobowiązaniu pozwanej do ponoszenia kosztów, powódka mogłaby wysuwać przedmiotowe roszczenia, czego zaniechała do 2021 r. Nadto pozwana niezależnie od powołanych powyżej twierdzeń, podniosła zarzut przedawnienia ewentualnych roszczeń powódki.

W piśmie procesowym z 5 października 2021 r., (k. 144-147) powódka ustosunkowując się do odpowiedzi na pozew, podniosła, że w niniejszej sprawie doszło do potrącenia ustawowego, niewynikającego z zapisów żadnej umowy. Powódka wskazała, że jako źródło swojej wierzytelności wskazuje nakłady na nieruchomość wspólną, a z ostrożności też zwrot kosztów z tytułu prowadzenia cudzych spraw. Powódka wskazała, że nakłady i koszty wynikają zarówno z umowy, jak i z dołączonych do pozwu faktur. Nadto powódka podniosła, że zarzut przedawnienia jest bezpodstawny z uwagi na treść art. 502 k.c. Wskazała, że wyrok zasądzający zwrot kosztów zapadł 24 maja 2017 r., a zatem biorąc 10 letni okres przedawnienia, koszty poniesione w 2007 r. mogły być skutecznie potrącone. Powódka podkreśliła, że zgodnie z jednolitym orzecznictwem, nie jest przeszkodą fakt, że wspomniany wyrok w 2017 r. nie był jeszcze prawomocny.

Na rozprawie 2 lutego 2023 r. (k. 424) powódka wskazała, że pozwana K.-Z. uznała powództwo, a co do pozwanej T. F. do skutecznego potrącenia doszło przynajmniej co do kwoty 5406 zł, tj. kwoty wynikającej z faktur opłaconych przez powódkę w stosunku do udziału pozwanej w nieruchomości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział II Cywilny wyrokiem z 24 maja 2017 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II C 820/15 oddalił powództwo E. T. (1) przeciwko A. Z., M. F. oraz T. D. o ustalenie. W pkt 2 powołanego wyżej orzeczenia Sąd zasądził od E. T. (1) na rzecz A. Z. 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. W pkt 3 powołanego wyroku zasądził od E. T. (1) na rzecz M. F. 7217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Apelacyjny w Warszawie V Wydział Cywilny wyrokiem z 12 grudnia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17 oddalił apelację E. T. (1) od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 maja 2017 roku i w pkt 2 orzeczenia zasądził od E. T. (1) na rzecz A. Z. kwotę 4050 zł, na rzecz T. D. kwotę 4050 zł i na rzecz M. F. kwotę 8100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. 19 września 2020 roku nadana została klauzula wykonalności w zakresie pkt 2 i 3 wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 maja 2017 r., sygn. akt II C 820/15 oraz w zakresie pkt 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2019 r., sygn. akt V ACa 834/17 na rzecz A. Z. i T. F., będącej następcą prawnym M. F., a tytuły wykonawcze wydano pełnomocnikowi pozwanych.

Dowód: tytuł wykonawczy znajdujący się w aktach sprawy egzekucyjnej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie K. C. o sygn. Km 1748/20 i Km 1747/20.

2 listopada 2020 r. pozwane T. F. i A. Z. złożyły w Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie Karola Chrostka wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec powódki E. T. (1) na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie II Wydziału Cywilnego z 24 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt II C 820/15 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie V Wydziału Cywilnego z 12 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17, zaopatrzonych w klauzulę wykonalności nadaną 19 września 2020 r. T. F. w złożonym wniosku domagała się wyegzekwowania od dłużniczki E. T. (1) kwoty 7217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 820/15, kwoty 8100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17, kwoty 140 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego oraz kosztów postępowania egzekucyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji. Na podstawie ww. wniosku Komornik Sądowy przy SR w Nysie Karol Chrostek wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km 1748/20. A. Z. w złożonym wniosku domagała się wyegzekwowania od dłużniczki E. T. (1) kwoty 3617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Okręgowym w Warszawie w sprawie o sygn. akt II C 820/15, kwoty 4050 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17, kwoty 140 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego oraz kosztów postępowania egzekucyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji. Na podstawie ww. wniosku Komornik sądowy wszczął postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt Km 1747/20. Zawiadomienia o wszczęciu egzekucji w sprawie o sygn. akt Km 1747/20 i Km 1748/20 oraz wezwania do zapłaty zostały doręczone E. T. (1) 19 listopada 2020 r. E. T. (1) nie wniosła zażalenia na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności, natomiast pismem z dnia 24 listopada 2020 r. poinformowała komornika, że zarówno T. F., jak i A. Z. nie występowały o zapłatę egzekwowanych należności, w przeciwnym wypadku złożyłaby oświadczenie o potrąceniu przysługujących wobec pozwanych wierzytelności.

Dowód: akta sprawy egzekucyjnej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie Karola Chrostka o sygn. Km 1748/20 i 1747/20, w tym wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego z 2 listopada 2020 r., zawiadomienie o wszczęciu egzekucji i wezwanie do zapłaty z 6 listopada 2020 r., potwierdzenie odbioru przesyłki przez dłużniczkę z 19 listopada 2020 r., pismo dłużniczki z 24 listopada 2020 r.

W piśmie z 9 lutego 2021 r. powódka E. T. (1) oświadczyła, że na podstawie art. 498 § 1 k.c. potrąca przysługującą jej od T. F. należność wynikającą z poniesionych przez nią kosztów i zobowiązań związanych z odzyskaniem nieruchomości w Z., od zobowiązania powódki wobec pozwanej z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego zasądzonych wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 maja 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II C 820/15 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 12 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17. W oświadczeniu E. T. (1) przedstawiła wyliczenie swojej wierzytelności wobec T. F. wskazując, że przysługujący pozwanej udział w nieruchomości w dacie jej zwrotu wynosił 30,9375 %, natomiast wydatki i zobowiązania powódki związane ze zwrotem nieruchomości wynoszą 167 474 zł, w tym: kwota 150 000 zł stanowi honorarium Kancelarii Adwokackiej (...) na podstawie umowy z 22 lipca 2009 r., natomiast kwota 17 474 zł to poniesione przez powódkę koszty (faktury, przelewy, opłaty skarbowe). Według wyliczenia powódki wierzytelność przysługująca jej z powyższego tytułu wobec T. F. wynosi 51 812 zł (167 474 zł x 30,9375 %), natomiast zobowiązanie wobec pozwanej z tytułu wyroku wynosi 15 317 zł. Z uwagi na to, że zobowiązania te podlegają wzajemnemu umorzeniu do wysokości zobowiązania niższego, obciążenie T. F. z tytułu kosztów zwrotu nieruchomości wynosi 15 575 zł.

Dowód: kserokopia oświadczenia powódki z 9 lutego 2021 r. wraz z dowodem nadania k. 15 i 17.

W piśmie z 9 lutego 2021 r. powódka E. T. (1) oświadczyła, że na podstawie art. 498 § 1 k.c. potrąca przysługującą jej od A. Z. należność wynikającą z poniesionych przez nią kosztów i zobowiązań związanych z odzyskaniem nieruchomości w Z., od zobowiązania powódki wobec pozwanej z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego zasądzonych wyrokami Sądu Okręgowego w Warszawie z 24 maja 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II C 820/15 oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2019 r., wydanym w sprawie o sygn. akt V ACa 834/17. W oświadczeniu E. T. (1) przedstawiła wyliczenie swojej wierzytelności wobec A. Z. wskazując, że przysługujący pozwanej udział w nieruchomości w dacie jej zwrotu wynosił 4,21875 %, natomiast wydatki i zobowiązania powódki związane ze zwrotem

nieruchomości wynoszą 167 474 zł, w tym: kwota 150 000 zł stanowi honorarium Kancelarii Adwokackiej (...) na podstawie umowy z dnia 22 lipca 2009 r., natomiast kwota 17 474 zł to poniesione przez powódkę koszty (faktury, przelewy, opłaty skarbowe). Według wyliczenia powódki wierzytelność przysługująca jej z powyższego tytułu wobec A. Z. wynosi 7065 zł (167 474 zł x 4,21875 %), natomiast zobowiązanie wobec pozwanej z tytułu wyroku 7667 zł. Z uwagi na to, że zobowiązania te podlegają wzajemnemu umorzeniu do wysokości zobowiązania niższego, powódka wskazała że jej zobowiązanie wobec pozwanej wynosi 602 zł, wobec czego prosi o podanie numeru konta w celu wpłaty należności.

Dowód: kserokopia oświadczenia powódki z 9 lutego 2021 r.. wraz z dowodem nadania k.16 i 17.

22 lipca 2009 r. E. T. (1) zawarła z adwokatem M. I. umowę mającą na celu potwierdzenie i sformalizowanie zobowiązań zaciągniętych w formie ustnej w związku z prowadzeniem przez w/w adwokata począwszy od 2006 r. sprawy o wydanie decyzji stwierdzającej, że zespół dworsko-parkowy położony w W. Z., gmina G., powiat (...) (obecnie (...)), stanowiący była współwłasność A. F., E. F., M. F., K. F. (1) i S. F. nie podpadał pod działania przepisu art. 2 ust. 1 pkt e dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945r., Nr 3, poz. 13). Zgodnie z treścią umowy adwokat M. I., zwany w dalszej części umowy Kancelarią, zobowiązał się na rzecz E. T. (1), zwanej w dalszej części umowy (...), do wykonania kompleksowej obsługi prawnej w sprawie stwierdzającej, że majątek w W. Z. o łącznej powierzchni 5,4200 ha, stanowiący nieruchomość objętą księgą wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy w Myślenicach, nie podpadał pod działanie dekretu o reformie rolnej oraz wystąpienia do Ministra Infrastruktury z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji o nabyciu z mocy prawa własności przedmiotowej nieruchomości przez Politechnikę (...) (§ 1 pkt 1 i 2 umowy). Strony umowy nadto zgodnie ustaliły, że rozszerzają zakres zlecenia na przeprowadzenie przez Kancelarię w sumie pięciu spraw, rozliczanych oddzielnie na warunkach opisanych w umowie (§ 1 pkt 3 umowy). W § 3 pkt 1 i 2 umowy zlecająca oświadczyła, że podstawą ustalenia wynagrodzenia Kancelarii stanowi udział Zlecającej we współwłasności, który należy rozumieć jako sumę udziału E. T. (1) na dzień zawarcia umowy, powiększonego o cały udział R. F., M. F. oraz A. Z.. Strony nadto postanowiły, że w przypadku gdy w toku sprawy przejdzie na zlecającą także udział M. C., wysokość wynagrodzenia Kancelarii zostanie ustalona od całości nieruchomości.

Zgodnie z § 3 pkt 3.1 umowy Zlecająca zobowiązała się do zapłaty wynagrodzenia za przeprowadzenie „Sprawy Nr 1” w wysokości 15 % wartości rynkowej przysługującego Zlecającej udziału w nieruchomości, określonego w pkt 1 i 2. Stosownie do § 3 pkt 3.1 lit. b umowy zapłata miała zostać dokonana w terminie trzech miesięcy od dnia odzyskania przez Zlecającą własności nieruchomości, w części lub w całości z kredytu uzyskanego z banku, zabezpieczonego hipotecznie na przedmiotowej nieruchomości.

Dowód: kserokopia umowy z 22.07.2009 r. k. 24-29.

Przed zawarciem przedmiotowej umowy, 11 grudnia 2008 r. notariusz K. K. (2) prowadząca Kancelarię Notarialną w W. potwierdziła, że w jej obecności R. F. złożył własnoręczny podpis pod oświadczeniem, z którego wynika, że jako spadkobierca E. F., K. F. (2) i S. F., tj. niektórych z byłych współwłaścicieli majątku (...) oraz ich dalszych spadkobierców, zrzeka się nieodpłatnie na rzecz E. T. (1) wszelkich przysługujących mu na podstawie dziedziczenia roszczeń wynikających z przejęcia przez Skarb Państwa własności tego majątku. Oświadczenia o zrzeczeniu się na rzecz E. T. (1) przysługujących na podstawie dziedziczenia roszczeń wynikających z przejęcia przez Skarb Państwa dawnego majątku w W. Z. złożyła również M. F. i A. Z.. Od tego czasu powódka traktowała się jako wyłączny właściciel nieruchomości, prowadziła wszystkie sprawy związane z odzyskaniem nieruchomości oraz ponosiła związane z tym koszty. Powódka do potrącenia przedstawiła następujące wydatki: dokonaną 24 kwietnia 2007 r. wpłatę na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) w wysokości 1220 zł tytułem zapłaty za fakturę za prowadzenie sprawy o wydanie decyzji o niepodпадaniu nieruchomości pod przepisy dekretu PKWN o przeprowadzenie reformy rolnej, dokonaną 3 marca 2005 r. wpłatę na rzecz ww. Kancelarii 1220 zł tytułem fv (...) za dalsze czynności w sprawie przed Wojewodą (...) w K. o wydanie decyzji o niepodпадaniu nieruchomości pod przepisy dekretu PKWN o przeprowadzenie reformy rolnej. Nadto powódka przedłożyła wystawioną przez wskazaną Kancelarię Adwokacką na rzecz powódki fv nr (...) na kwotę 2196 zł za zastępstwo adwokackie przez Ministrem Infrastruktury w W. oraz za dalsze czynności przed Wojewodą (...)

w K., fv nr (...) z 3 września 2008 r. na 366 zł za sporządzenie projektu wniosku do Sądu Rejonowego w Myślenicach IV Wydziału Ksiąg Wieczystych, fv z 10 grudnia 2008 r. nr (...) na kwotę 610 zł za zastępstwo adwokackie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, fv nr (...) z 1 października 2012 r. na kwotę 492 zł za zastępstwo adwokackie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym, fv nr (...) z 2 września 2013 r. na kwotę 7200 zł za zastępstwo adwokackie przed Sądem Rejonowym w Myślenicach w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, fv nr (...) z 12 września 2017 r. na kwotę 3750 zł za zastępstwo adwokackie w sprawie o zasiedzenie z wniosku Politechniki Krakowskiej. Powódka do poniesionych kosztów zaliczyła także uiszczoną opłatę od pozwu w wysokości 60 zł w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, uiszczoną opłatę sądową w wysokości 1500 zł w sprawie I C 201/11 oraz uiszczoną opłatę za kopie map z geodezji w wysokości 86,35 zł oraz wystawioną fv nr (...) przez biuro nieruchomości na rzecz powódki na kwotę 6150 zł. Powódka do potrącenia zaliczyła także koszty poniesione przez Kancelarię Adwokacką (...), tj. fv nr (...) z 29 czerwca 2012 r. wystawioną przez kancelarię notarialną na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...). I. na kwotę 246 zł, potwierdzenie zapłaty dokonane 25 września 2013 r. przez Kancelarię Adwokacką w wysokości 300 zł, uiszczenie 5 września 2012 r. przez Kancelarię Adwokacką 100 zł za opłatę od skargi na orzeczenie referendarza sądowego oraz potwierdzenie dokonanej przez Kancelarię Adwokacką na rzecz kancelarii notarialnej opłaty na kwotę 221,40 zł.

Dowody: kserokopia oświadczenia R. F. k.18, kserokopia oświadczenia A. Z. k. 19, kserokopia oświadczenia M. F. k. 20, kserokopia wniosku pełnomocnika powódki skierowanego do Wojewody (...) z 10.12.2008 r. k. 21-22 oraz 6.01.2009 r. k. 23, zeznania świadka E. T. (2) na rozprawie 23 września 2021 r. k. 138-139, potwierdzenie zapłaty z 7.04.2044 r. wraz z fv k. 30, potwierdzenie zapłaty z 3 marca 2005 wraz z fv k. 31, fv z 3.09.2008 r. (...) k. 32, fv (...) k. 33, fv (...) k. 35, fv (...) k. 36, fv (...) k. 37, fv (...) k. 38, fv (...) k. 66, potwierdzenie zapłaty z 28.10.08 r. k. 41, potwierdzenie opłaty od pozwu w sprawie (...) 1500 zł z 9 stycznia 2012 r. k. 42, potwierdzenie opłaty za kopie map z geodezji k. 40, fv (...) k. 39, potwierdzenie zapłaty z 25.09.2013 r. k. 43, potwierdzenie opłaty z 5.09.2012 r. k.44, potwierdzenie opłaty z 18.10. (...) k. 45.

Dziadek pozwanej T. R. F. zmarł 17 września 2010 roku w W., gdzie ostatnio zamieszkiwał. W zarejestrowanym akcie poświadczenia dziedziczenia z 12 maja 2011 roku, rep. A nr 1921/2011 sporządzonym przez notariusza K. K. (2) prowadzącą kancelarię w W., poświadczono, że spadek po R. F. na podstawie ustawy nabyły jego córki: M. F. i T. D. po 1/2 części. M. F. zmarła 21 kwietnia 2018 r., spadek po niej na podstawie ustawy nabyła wprost jej córka T. F..

Dowody: kserokopia aktu poświadczenia dziedziczenia z 12.05.2011 r. k. 50-52, kserokopia aktu poświadczenia dziedziczenia z 8 maja 2018 r. k. 53-54.

M. F., T. D. i A. Z. zakwestionowały skuteczność zrzeczenia się roszczeń wynikających z przejęcia przez Skarb Państwa majątku w W. Z., stanowiącego współwłasność ich poprzedników prawnych. Z tych względów powódka E. T. (1) wystąpiła przeciwko nim z pozwem do Sądu Okręgowego w Warszawie o ustalenie, sygn. akt II C 820/15. Pomimo oddalenia powództwa E. T. (1), a także jej apelacji na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2019 roku, sygn. akt V ACa 834/17, powódka nadal kwestionuje prawo pozwanej do przedmiotowej nieruchomości, czego wyrazem jest wniesienie skargi kasacyjnej od powołanego orzeczenia. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej.

Dowody: okoliczność bezsporna.

Powódka nie zapłaciła 150 000 zł tytułem wynagrodzenia adwokata M. I. zgodnie z zawartą umową, pomimo tego, że przedmiotowa nieruchomość została wydana przez Skarb Państwa. Powódka nie zawarła z pozwanymi żadnej umowy dotyczącej rozliczenia kosztów związanych z odzyskaniem przedmiotowej nieruchomości.

Dowód: zeznania świadka E. T. (2) na rozprawie 23 września 2021 r. k. 138-139.

Strony prowadziły między sobą korespondencję dotyczącą majątku w W. Z., w tym dotyczącą pełnomocnictwa do dokonania w imieniu pozwanych wszelkich czynności w sprawie przeciwko Politechnice Krakowskiej o

zapłatę wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości, odszkodowanie za wyrządzone szkody oraz równowartości uzyskanych pożytków.

Dowody : korespondencja mailowa k. 46-49, k. 58-64.

W odpowiedzi na potrącenie, pozwana A. Z. wysłała powódce sporządzoną odręcznie wiadomość zgodnie z którą nie uczestniczyła w kosztach zastępstwa adwokackiego zasądzonych wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 maja 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II C 820/15 oraz wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2019 r. wydanym w sprawie V ACa 834/17, w związku z tym nie może przyjąć 602 zł, a jeżeli istnieje konieczność przyjęcia tej kwoty to prosi o przekazanie jej jako darowiznę na rzecz (...).

Dowód: kserokopia oświadczenia k. 102-103.

Wielkość udziału M. F. w nieruchomości w W. Z., gmina G. w momencie zwrotu nieruchomości została określona na 198/640, a podstawą wpisu była decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 14 marca 2012 r.

Dowód: kserokopia decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 14 marca 2012 r. k. 148-156, elektroniczny wydruk KW nr (...) k. 157-205.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo E. T. (1) należało oddalić.

Ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd oparł się na powołanych wyżej dokumentach przedłożonych przez powódkę, bowiem pozwana nie przedstawiła innych dokumentów w sprawie, a nadto dokumentach znajdujących się w aktach sprawy egzekucyjnej prowadzonej przez Komornika Sądowego przy SR w Nysie K. C. o sygn. akt Km 1748/20 i Km 1747/20. Do ustalenia stanu faktycznego posłużyły również zeznania świadka E. T. (2). Pełnomocnicy stron ostatecznie nie wnosili o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania powódki i pozwanych. Zgromadzone w toku postępowania dowody, w ocenie Sądu, należało uznać za wiarygodne oraz zostały uwzględnione przy rekonstrukcji istotnych dla rozpoznania sprawy faktów.

Sąd wskazuje, że podstawę dochodzonego roszczenia stanowi art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia. Potrącenie jako prawnokształtująca czynność prawa materialnego prowadząca do umorzenia wzajemnych wierzytelności stron do wysokości niższej z nich z momentem złożenia oświadczenia o potrąceniu przez jednego z wzajemnych wierzycieli (ze skutkiem wstecznym od chwili, kiedy potrącenie stało się możliwe), powoduje wygaśnięcie zobowiązań i należy do zdarzeń prawnych mogących uzasadnić wytoczenie tego powództwa na mocy art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd przy tym podkreśla, że art. 840 § 1 pkt 2 kpc nie wprowadza żadnych ograniczeń co do dopuszczalności wystąpienia na tej podstawie o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego.

Oceniając zatem, czy doszło do skutecznego potrącenia Sąd jest obowiązany ustalić czy obydwa roszczenia istnieją co do zasady, czy nadają się do potrącenia i jaka jest ich wysokość, gdyż wskutek potrącenia wzajemne wierzytelności zgodnie z art. 498 § 2 k.c. umarzają się do wysokości wierzytelności niższej. Nie można zatem dokonywać potrącenia bez ustalenia istnienia i wysokości obydwu wierzytelności wzajemnych. Zgodnie bowiem z art. 498 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub

przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2 powołanego przepisu).

Należy przy tym pamiętać, że ewentualny spór między stronami o istnienie wierzytelności albo jej treść nie wyłącza możliwości objęcia jej potrąceniem, z tym że jego skuteczność – jak w każdym przypadku – uzależniona jest od spełnienia przesłanek kompensaty, wśród których jako pierwszą wskazuje się istnienie wierzytelności. Tę zatem okoliczność wierzyciel dokonujący potrącenia jest – w razie sporu – zobowiązany wykazać.

Art. 498 § 1 k.c. przewiduje cztery pozytywne przesłanki potrącenia ustawowego: a) wzajemność wierzytelności, b) jednorodzałość wierzytelności, c) wymagalność wierzytelności, d) możliwość dochodzenia lub egzekwowania wierzytelności przed sądem lub innym organem państwowym.

Wskazując na ustawowe warunki potrącenia wzajemnych wierzytelności, Sąd podkreśla, że dla uznania, że potrącenie wywołało skutek prawny w postaci umorzenia wzajemnych wierzytelności, nie wystarczy samo powołanie się na fakt przysługiwania wierzytelności przeznaczonej do potrącenia. Składający oświadczenie o potrąceniu powinien bowiem zindywidualizować swoją wierzytelność, skonkretyzować jej zakres przedstawiony do potrącenia z wierzytelnością drugiej strony, wskazać przesłanki jej powstania, wymagalności i wysokości, a wreszcie dowody w celu ich wykazania. Oświadczenie o potrąceniu jako jednostronna czynność prawokształtująca dla swej ważności nie wymaga określonej formy i może być złożone w formie pisma procesowego z tym, że musi ujawniać w dostatecznym stopniu treść i wolę dokonania potrącenia.

Potwierdzenie, że oświadczenie takie zostało złożone - w razie sporu - nie przesądza o tym, że przedstawione do potrącenia wierzytelności wzajemne istniały. Skuteczność potrącenia zależy od wykazania istnienia wierzytelności wzajemnej w dacie składania oświadczenia o potrąceniu, a ciężar wykazania ww. okoliczności zgodnie z art. 6 k.c. obciąża powódkę.

Analizując treść złożonych przez powódkę wobec pozwanych oświadczeń woli o potrąceniu, Sąd wskazuje, że powódka w części nie wykazała istnienia przysługujących jej wobec pozwanych wierzytelności, a w części nie zindywidualizowała w sposób precyzyjny jakie wierzytelności z jakiego tytułu przysługują jej w stosunku do pozwanych. Sąd wskazuje, że zgodnie z przedłożonymi oświadczeniami o potrąceniu powódka powołała się na przysługującą jej w stosunku do pozwanych wierzytelność w wysokości 150 000 zł z tytułu poniesionych kosztów honorarium Kancelarii Adwokackiej adw. M. I.. W toku prowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że powódka nie dokonała zapłaty na rzecz ww. adwokata z tytułu świadczonych usług, wobec czego nie powstała w ogóle wierzytelność na którą powódka się powołuje. Wierzytelność ta jako nieistniejąca nie mogła być zatem przedstawiona do potrącenia.

Podkreślić należy, że powódka w swoich oświadczeniach powołała się na bliżej niesprecyzowaną wierzytelność w wysokości 17 474 zł z tytułu poniesionych przez powódkę kosztów i zobowiązań związanych z odzyskaniem nieruchomości w Z., a obejmującą faktury, przelewy i opłaty skarbowe. Powódka przy tym załączyła szereg faktur i potwierdzeń przelewów na dowód przysługującej jej wierzytelności. Sąd wskazuje, że po zsumowaniu wartości dołączonych do pozwu faktur i przelewów na które opiekują, uzyskana kwota nie wynosi wskazywanej przez powódkę kwoty 17 474 zł. Suma przedłożonych przez powódkę wydatków wynikających z załączonych do oświadczeń o potrąceniu faktur i potwierdzeń zapłaty wynosi bowiem 25 617,75 zł. Sąd nadto zwraca uwagę, że w części dołączonych faktur jako nabywca usług widnienie Kancelaria Adwokacka adw. M. I., a nie powódka. Sąd zwraca uwagę, że w treści oświadczenia o potrąceniu brak jest informacji z tytułu jakich dokładnie faktur, czy opłat przysługuje powódce wobec pozwanych wierzytelność na kwotę 17 474 zł. W ocenie Sądu powódka w złożonym oświadczeniu o potrąceniu powinna dokładnie zindywidualizować które z przysługujących jej wobec pozwanych wierzytelności potrąca. Sąd wskazuje, że tę okoliczność powódka mogła udowodnić także w toku procesu. Zdaniem Sądu powódka nie udowodniła ww. okoliczności. W jednym z pism procesowych powódka wyjaśniała których dokładnie przysługujących jej względem pozwanych wierzytelności dotyczy potrącenie, powołując się na fv nr (...) na kwotę 1220 zł, fv nr (...) na kwotę 1220 zł, fv nr (...) na kwotę 610 zł, fv nr (...) na kwotę 492 zł i fv nr (...) na kwotę 7200 zł. Suma powyższych faktur wynosi 10

742 zł, natomiast zgodnie ze złożonymi oświadczeniami o potrąceniu, powódka dokonała potrącenia wierzytelności z tytułu faktur i opłat w wysokości 17 474 zł. Powódka w toku procesu nie wyjaśniła przyczyn ww. rozbieżności.

Sąd przy tym wskazuje, że część wierzytelności wynikających z przedłożonych przez powódkę faktur uległa przedawnieniu. Sąd aprobuje stanowisko wyrażone w wyroku SN z 5 marca 2019 r., sygn. akt II CSK 41/18 zgodnie z którym przesłanką skutecznego potrącenia jest wymagalność tylko wierzytelności potrącającego, natomiast w odniesieniu do wierzytelności przeciwstawnej wystarczy możliwość jej zaspokojenia. Sąd wskazuje, że w przedmiotowej sprawie chwilą powstania wierzytelności pozwanych wobec powódki wobec zaskarżenia wyroku Sądu I Instancji, tj. wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie była data wydania przez Sąd Apelacyjny w Warszawie wyroku oddalającego apelację powódki, tj. 12 grudnia 2019 r. Wcześniej, wobec zaskarżenia wyroku Sądu I instancji, potrącenie wierzytelności wynikających z zaskarżonego wyroku nie było możliwe. Uwzględniając zatem, treść art. 502 k.c. oraz 10 letni termin przedawnienia (zgodnie z przepisami intertemporalnymi – ustawą z 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw), przedawnieniu uległy wierzytelności powstałe przed datą 13 grudnia 2009 r. W związku z tym, że powódka na dowód przysługującej jej wobec pozwanych wierzytelności przedłożyła faktury i dokonane przelewy sprzed tej daty, Sąd uznał, że część wierzytelności uległa przedawnieniu i nie mogła zostać potrącona.

Sąd nadto wskazuje, że sposób obliczania przez powódkę wysokości przysługujących wobec pozwanych wierzytelności jest także błędny. Sąd podkreśla, że część poniesionych przez powódkę kosztów dotyczyła postępowania, mającego na celu ustalenie, że przedmiotowa nieruchomości nie podpadała pod działanie Dekretu PKWN o reformie rolnej, a co za tym idzie nie stanowi własności Skarbu Państwa. Powyższe oznacza, że poniesione przez powódkę koszty powinny być ewentualnie rozliczane jako zwrot uzasadnionych nakładów i wydatków w ramach instytucji prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia. Odwoływanie się zatem do wielkości udziału i zarządu rzeczą wspólną co do tych wydatków i nakładów jest w ocenie Sądu zupełnie bezzasadne. W momencie poniesienia przez powódkę ww. kosztów, nie istniał między stronami stosunek współwłasności, który powstał dopiero na podstawie konstytucyjnej decyzji Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 14 marca 2012 r. Sąd przy tym wskazuje, że część ewentualnych wierzytelności, która powstała po wydaniu ww. decyzji powinna być rozliczana w oparciu o zasady związane z zarządem rzeczą wspólną, wierzytelności te jednak powinny być rozróżnione. Powódka powinna wyszczególnić te koszty i rozliczyć je w sposób wskazany powyżej, tj. część kosztów podzielić jako uzasadnione nakłady i wydatki w ramach prowadzenia cudzych spraw bez zlecenia bez odwoływania się w zakresie tych kosztów do przysługujących współwłaścicielom udziałów rzeczy wspólnej, a część kosztów związanych z zarządem rzeczą wspólną rozliczyć w stosunku do wielkości przysługujących współwłaścicielom udziałów. Powódka w złożonym oświadczeniu całość poniesionych przez siebie kosztów ustaliła jako koszty związane z zarządem rzeczą wspólną i obliczyła je w stosunku do pozwanych powołując się na wielkość przysługujących jej udziałów w rzeczy wspólnej. Z tego też zatem względu, niezależnie od wyżej wskazanych powodów, w ocenie Sądu wysokość przysługujących wobec pozwanych wierzytelności jest błędna i nie mogła zostać uwzględniona.

Odnosząc się do podniesionego przez powódkę zarzutu uznania przez pozwaną A. Z. powództwa, Sąd wskazuje, że jest on całkowicie bezzasadny. W ocenie Sądu skierowane do powódki oświadczenie pozwanej nie można uznać jako uznanie niewłaściwe. Zarówno w orzecznictwie, jak i doktrynie przyjmuje się, że uznanie niewłaściwe stanowi jednostronne oświadczenie wiedzy zobowiązanego, złożone dobrowolnie i z dostatecznym rozeznaniem, przy czym nie jest wymagana świadomość zobowiązanego co do skutków prawnych tego oświadczenia. Przyjmując, że doszło do uznania niewłaściwego Sąd powinien na podstawie złożonego oświadczenia na które powołuje się powódka, jak i wszelkich okoliczności jego złożenia uznać, że oświadczenie to zostało złożone przez pozwaną A. Z. z dostatecznym rozeznaniem. Sąd wskazuje, że brak dostatecznego rozeznania pozwanej wynika z samej treści złożonego oświadczenia. Pozwana w oświadczeniu wprost bowiem wskazuje, że nie uczestniczyła w postępowaniach sądowych w których zapadły orzeczenia z których wynikają przysługujące jej wobec powódki wierzytelności. Brak tego rozeznania w ocenie Sądu może wynikać z faktu, że pozwana we wszystkich sprawach działała przez profesjonalnego pełnomocnika. Poza przedmiotowym oświadczeniem, brak jest innych okoliczności świadczących o uznaniu niewłaściwym powództwa, a wobec tego, że z samego oświadczenia nie można wyinterpretować uznania

powództwa Sąd uznał, że podniesiony zarzut uznania niewłaściwego jest niezasadny. Sąd przy tym podkreśla, że wobec wszczętej egzekucji, powódka w sytuacji chęci dobrowolnej spłaty części zadłużenia, powinna dokonać wpłaty za pośrednictwem organu egzekucyjnego. Pozwana skutecznie złożyła wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego i do czasu wyrokowania w niniejszej sprawie nie złożyła wniosku o umorzenie przedmiotowego postępowania egzekucyjnego, a zatem podnoszone przez powódkę zarzuty co do zasadności swojego żądania o pozbawienie w całości wykonalności tytułów wykonawczych na podstawie których pozwana prowadzi wobec powódki egzekucję są zupełnie bezpodstawne.

Wobec tego że pozwana A. Z. nie stawiała się na rozprawę pomimo należytego zawiadomienia, nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej nieobecności, Sąd wydał w stosunku do niej wyrok zaoczny, stosownie do art. 339 § 1 k.p.c. i 340 k.p.c.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe bezspornie wykazało, że pozwana T. F. i A. Z. dysponują tytułami wykonawczymi uprawniającymi je do egzekucji zasądzonych na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 24 maja 2017 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II C 820/15 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 grudnia 2019 r. wydanego w sprawie V ACa 834/17 na ich rzecz od powódki kosztów postępowania. W ocenie Sądu postępowanie dowodowe nadto wykazało, że strony (lub poprzednicy prawni stron) nie zawarły żadnej umowy dotyczącej częściowego zwrotu przez pozwane kosztów poniesionych przez powódkę w związku z jej działaniami podejmowanymi w sprawie zwrotu majątku położonego w W. Z., w tym kosztów obsługi prawnej świadczonej w tej sprawie przez adwokata M. I.. Umowa z dnia 22 lipca 2009 roku, na którą powódka powołała się w pozwie oraz oświadczeniu o potrąceniu z dnia 17 lutego 2020 roku, została zawarta przez nią z adwokatem M. I. we własnym imieniu. Powyższe wynika z treści samej umowy oraz podpisów znajdujących się pod umową. Powódka nie tylko nie dysponowała pełnomocnictwami pozwanej A. Z. i poprzedników prawnych T. F. w chwili zawierania przedmiotowej umowy, ale nadto uważała się za właścicielkę nieruchomości położonej w W.-Z. (za wyjątkiem udziału M. C.), co wynika wprost z § 3 umowy, czy też przedłożonych przez nią pism z dnia 10 grudnia 2008 roku i 6 stycznia 2009 roku kierowanych do Wojewody (...). W dacie podpisania umowy powódka dysponowała bowiem oświadczeniami R. F., M. F. i A. Z. o zrzeczeniu się na jej rzecz przysługujących na podstawie dziedziczenia roszczeń w/w wynikających z przejęcia przez Skarb Państwa własności dawnego majątku w W. Z.. Z powołanej umowy nie wynika zatem zobowiązanie A. Z. i M. F., której następcą prawnym jest T. F. do pokrywania kosztów obsługi prawnej lub innych kosztów zarówno na rzecz powódki, jak również adwokata M. I.. Powódka nie przedstawiła również żadnej umowy zawartej w tym przedmiocie z pozwanymi bądź ich poprzednikami prawnymi. Dołączona przez nią korespondencja wskazuje jedynie, że strony prowadziły rozmowy dotyczące podziału majątku, wzajemnych rozliczeń oraz podziału kosztów związanych z odzyskaniem majątku. W tym zakresie nie doszło jednak do zawarcia jakiegokolwiek porozumienia pomiędzy stronami, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka E. T. (2).

Wskazać należy, że pozwana T. F. w toku sprawy kwestionowała nie tylko obowiązek ponoszenia przez nią kosztów pomocy prawnej świadczonej na rzecz powódki co do zasady, ale również wysokość tych kosztów oraz udział w jakim miałyby partycypować w tych kosztach jako współwłaścicielka nieruchomości.

Odnosząc się do podnoszonego przez powódkę zarzutu braku wymagalności wierzytelności objętych tytułami wykonawczymi, a to z uwagi na brak wezwania powódki przez pozwane do zapłaty przed wszczęciem postępowania egzekucyjnego, Sąd wskazuje, że przepis art. 455 k.c. przewiduje, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony, ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W przedmiotowej sprawie dochodzone w postępowaniu egzekucyjnym wierzytelności zostały zasądzone na mocy wyroków, które stały się wykonalne z chwilą prawomocności. Zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne strony. Z tych względów Sąd nie zamieszcza w wyroku daty, ani terminu zapłaty kwot zasądzonych tytułem zwrotu kosztów procesu i nie zachodziła po stronie pozwanej konieczność zwywania powódki do ich uiszczenia. Powódka będąc zobowiązana na mocy wyroków

Sądu do uiszczenia na rzecz pozwanych zwrotu kosztów procesu powinna dokonać zapłaty po uprawomocnieniu się orzeczenia, czego nie uczyniła.

Z uwagi na fakt, że powódka nie wykazała istnienia przysługujących jej wobec pozwanych wierzytelności wzajemnych w dacie składania oświadczenia o potrąceniu, oświadczenie o potrąceniu należało uznać za bezskuteczne i powództwo oddalić. Nie wywołuje żadnego skutku złożenie oświadczenia o potrąceniu nieistniejącej wierzytelności, a możliwość konwalidowania oświadczenia o potrąceniu jako jednostronnej czynności prawnej jest wyłączona. Sąd przy tym wskazuje, że złożone na ostatniej rozprawie przez powódkę procesowe stanowisko co do ograniczenia powództwa o pozbawienie wykonalności przedmiotowych tytułów wykonawczych w części co do kwoty 5406 zł nie ma znaczenia dla oceny zasadności złożonego oświadczenia o potrąceniu. Oświadczenie o potrąceniu jest bowiem materialnoprawnym oświadczeniem woli, które musi zostać złożone drugiej stronie i które jest oceniane w oderwaniu od procesowego zarzutu potrącenia.

Z tych względów Sąd oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło w myśl art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Stroną wygrywającą postępowanie okazały się pozwane. Wobec zwolnienia przez Sąd powódki od ponoszenia kosztów sądowych w całości, Sąd zasądził od powódki jako strony przegrywającej wyłącznie koszty zastępstwa procesowego poniesione przez pozwaną T. F. i na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przejął nieuiszczone koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nysie. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej T. F. Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Łączna wysokość kosztów poniesionych przez pozwaną T. F. wyniosła 3617 zł i taką kwotę Sąd zasądził od powódki na rzecz pozwanej T. F. wraz z odsetkami po myśli art. 98 § 1¹ k.p.c. w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji wyroku.